

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **UNIBOARD, s. r. o.**
se sídlem Akademika Heyrovského 1178, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu spočívajícímu v odstranění reklamního zařízení žalobce umístěného na pozemku p. č. 309/1 v k. ú. Střítež u Trutnova, obec Trutnov, dne 13. 3. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

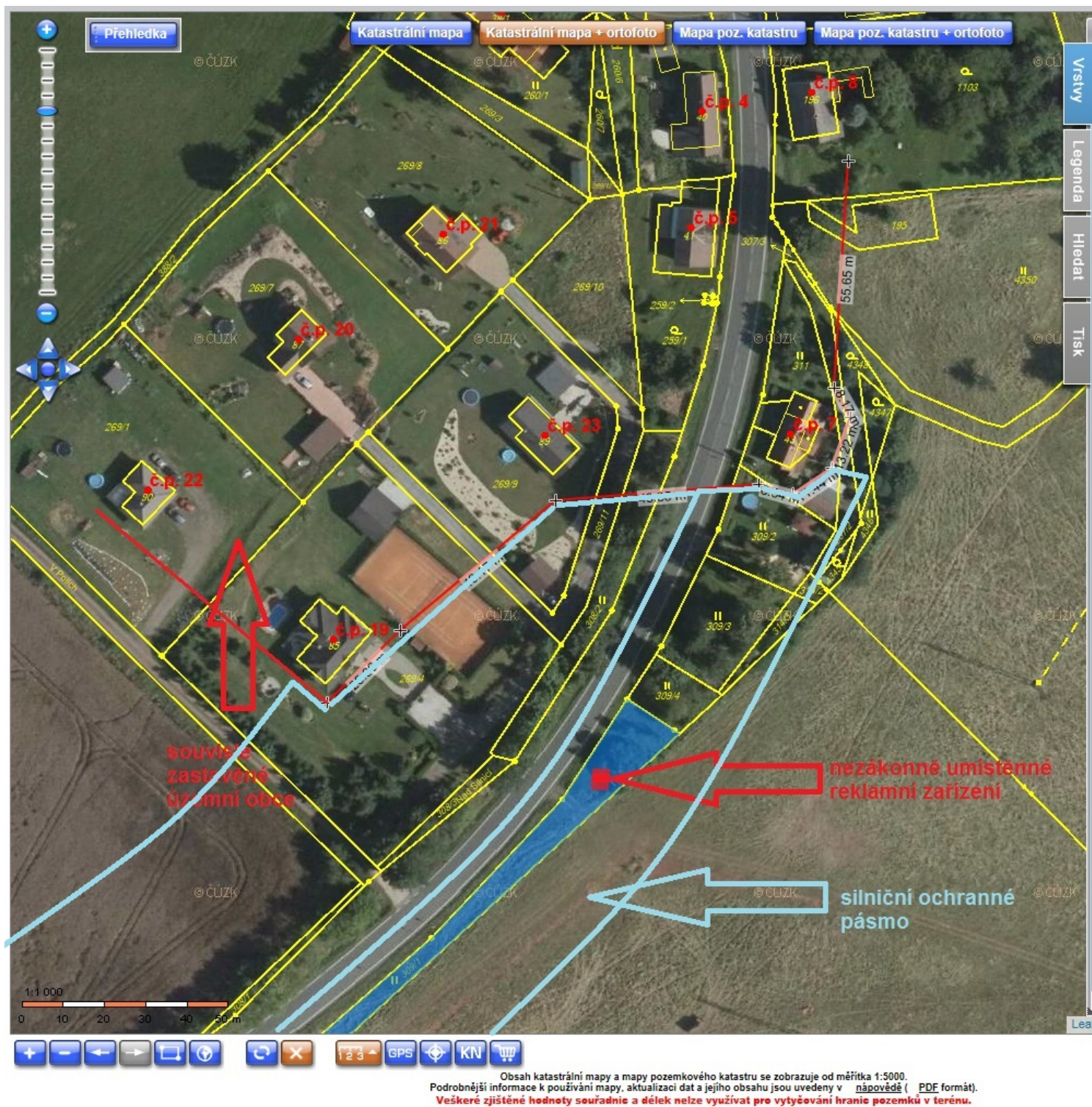
I. Obsah žaloby

- 1. Žalobce uvedl, že nezákonný zásah spatřuje v odstranění reklamního zařízení, které bylo umístěno na pozemku p. č. 309/1 v k. ú. Střítež u Trutnova, obec Trutnov (dále jen také „Reklamní zařízení“) dne 13. 3. 2018 v příčinné souvislosti s výzvou žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j. KUKHK-4818/DS/2018-1-Ma (dále také jen „Výzva“). Namítl nezákonnost důvodů odstranění a nezákonnost postupu odstranění.
- 2. V rámci posuzování nezákonnosti postupu žalovaného musí být dle žalobce jako otázka předběžná posouzena důvodnost Výzvy. Dle ní mělo být Reklamní zařízení umístěno v silničním

- ochranném pásmu silnice I/37 v k. ú. Střítež u Trutnova bez zákonem vyžadovaného povolení silničního správního úřadu.
3. Žalobce má za to, že Reklamní zařízení povolení žalovaného dle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nepodléhá, protože je umístěno (byť jednostranně) v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 písm. a), b) citovaného zákona, které není součástí silničního ochranného pásma, resp. v něm silniční ochranné pásmo nevzniká.
 4. Dle žalobce muselo být o existenci silničního ochranného pásma v daném místě individuálně rozhodnuto. Je tam totiž zástavba, která podle § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích splňuje definici souvisle zastavěného území. I kdyby žalovaný dovozoval existenci silničního ochranného pásma z toho, že souvisle zastavěné území je pouze u jedné strany pozemní komunikace, pak dle poslední věty § 30 odst. 3 citovaného zákona se ochranné pásmo pro takový případ zřizuje. Tedy nevzniká ze zákona, neexistuje okamžikem nabytí účinnosti zákona o provozu na pozemních komunikacích, ale musí být zřízeno, tedy musí být o něm individuálním správním aktem rozhodnuto. Existenci takového rozhodnutí však žalovaný žalobci nedoložil, ani jím nedisponuje. Žalovaný pouze chybně na existenci silničního ochranného pásma usoudil.
 5. Podmínkou hypotézy nuceného odstranění reklamního zařízení je, že bylo umístěno v rozporu s § 31 odst. 2, 3 nebo 5 citovaného zákona. U zařízení, které nepodléhá povolení silničního správního úřadu, žádná z těchto podmínek splněna být nemůže, neboť se nenachází v silničním ochranném pásmu.
 6. Dle § 31 odst. 9 a 10 zákona o pozemních komunikacích je silniční správní úřad povinen zajistit do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy. Tuto zákonnou povinnost žalovaný nesplnil, v důsledku čehož nastala překážka možnosti odstranění reklamního zařízení, resp. odstranění bez zakrytí je nezákonným postupem. K tomu v projednávané věci došlo.
 7. V důsledku tohoto nezákonného zásahu byla žalobci způsobena vážná újma, která spočívá v zásahu do jeho práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod a práva podnikat a provozovat jinou činnost dle čl. 26 Listiny.
 8. Žalovaný navíc zakryl, odstranil a zařídil likvidaci Reklamního zařízení na náklady žalobce. Tím bylo přímo zasaženo do jeho vlastnického práva k reklamnímu zařízení. To sloužilo k podnikatelské činnosti žalobce, který podniká v oblastech reklamní činnosti, marketingu a mediálního zastoupení. V důsledku toho přišel žalobce o část svého reklamního prostoru, což může vést až k omezení jeho podnikatelské činnosti a porušení smluv s inzerenty. Přímým důsledkem může být tedy nejen výpadek příjmu z pronájmu Reklamního zařízení. Je také pravděpodobné, že inzerenti nyní ukončí smlouvy uzavřené se žalobcem a budou po něm vymáhat vzniklou újmu. Tím by také byla poškozena pověst žalobce coby obchodního partnera.
 9. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud určil, že zásah žalované spočívající v odstranění reklamního zařízení žalobce umístěného na pozemku p. č. 309/1 v k. ú. Střítež u Trutnova, obec Trutnov, dne 13. 3. 2018, byl nezákonný.

II. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný nejprve projevil nesouhlas s tvrzením žalobce, že odstraněné Reklamní zařízení se nenacházelo v silničním ochranném pásmu silnice I/37, ale v tzv. souvisle zastavěném území obce, kde ochranné pásmo silnice není.
11. Právní stav je a byl v rozhodné době takový, že silniční ochranná pásma jsou prostorem vymezeným co do šířky i výšky v příslušných vzdálenostech dle § 30 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Ve stejném právním předpise je vymezen v § 30 odst. 3 prostor (plocha), kde se s ohledem na § 30 odst. 1 silniční ochranné pásmo nenachází a reklamní zařízení zde umístěné tedy nepodléhá povolení silničního správního úřadu.
12. V předmětné věci je situace s ohledem na tato zákonná ustanovení dle žalovaného taková, jak znázornil na níže uvedeném leteckém snímku daného území (dále také jen „Snímek“):

13. Krajský soud považuje za vhodné a přínosné, aby Snímek byl součástí tohoto rozsudku, neboť přehledně a srozumitelně zobrazuje situaci v daném území, a z toho důvodu na něj krajský soud bude v nalézací části tohoto v rozsudku odkazovat.
14. Dále žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že pokud má vzniknout silniční ochranné pásmo, musí se tak stát na základě rozhodnutí správního orgánu; tedy že silniční ochranné pásmo nevzniká ze zákona. Uvedl, že ochranné pásmo silnice vzniká buď rozhodnutím o umístění stavby silnice (ale toliko v případě nově budovaných nebo rekonstruovaných silnic; § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) nebo ze zákona (§ 30 odst. 1 a 2 téhož zákona).

Za správnost vyhotovení: R. V.

15. Konečně pak žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že zakrytí Reklamního zařízení bylo nutnou podmínkou pro možnost jeho následného odstranění.
16. Připustil, že Reklamní zařízení vskutku zakryto nebylo. Nejednalo se o pochybení žalovaného, ale o jeho záměrný postup. Žalovaný takovýmto způsobem postupuje i v případech jiných reklamních zařízení.
17. Neexistuje totiž dle žalovaného žádné rozumné vysvětlení toho, proč by před vlastním odstraněním reklamního zařízení mělo dojít k jeho zakrývání. Takové vysvětlení nedává ani důvodová práva k zákonu, ani odborná literatura, judikatura ani žalobce v žalobě.
18. Skrývání aktivní reklamní plochy před pohledem účastníků provozu na pozemních komunikacích však dle žalovaného zcela postrádá smyslu za situace, kdy:
 - Právní úprava vůbec nepojednává o tom, jak dlouho má být reklamní zařízení zakryto. Tzn., že pokud by byla výtku žalobce pravdivá, pak by žalovanému stačilo, aby zajistil zakrytí reklamního zařízení třeba na dobu 5 vteřin nebo 10 minut (přičemž mu zákonná úprava nikterak neukládá takový postup dokumentovat) a poté by jej ti samí pracovníci opět odkryli a ihned odstranili.
 - V kontextu předchozího bodu i cíle postupu silničního správního úřadu (kterým je nezákonně umístěné reklamní zařízení odstranit) by v případě, kdy by se k zakrývání přistoupilo (a kdy fakticky nic nebrání k odstranění přistoupit), narostla administrativa (veřejné zakázky na zakrývání reklamních zařízení) a docházelo by k plýtvání časem a technickými i lidskými zdroji.
 - Vozidlo s pracovníky, kteří by zajišťovali zakrytí, by muselo v řadě případů stát v jízdním pruhu silnice I. třídy v místech, kde je povolena max. rychlost jízdy vozidel 90 km/h – taková situace by ohrožovala bezpečnost silničního provozu.
 - Úhrada za zakrytí nezákonně umístěného reklamního zařízení by byla vyžadována a vymáhána po vlastníkově reklamního zařízení, příp. po vlastníkově pozemku.
 - Případné zakrytí reklamního zařízení nikterak neposiluje práva žalobce coby vlastníka nezákonně umístěného a provozovaného reklamního zařízení.
19. V návaznosti na to vyjádřil žalovaný přesvědčení, že při odstranění Reklamního zařízení postupoval v souladu se zákonem. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Skutkové a právní závěry soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadený postup žalovaného bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný na výzvu krajského soudu, která obsahovala patřičné poučení, nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
21. Jak je z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, žaloba obsahovala v podstatě 3 žalobní body.
22. První z nich spočíval v tvrzení žalobce, že se Reklamní zařízení nacházelo v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. A že tedy z toho důvodu nemohlo být v silničním ochranném pásmu obce ve smyslu § 30 odst. 1 téhož zákona.
23. Dle § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích k ochraně dálnice, silnice a místní komunikace I. nebo II. třídy a provozu na nich mimo souvisle zastavěné území obcí

- slouží silniční ochranná pásma. Silniční ochranné pásmo pro nově budovanou nebo rekonstruovanou dálnici, silnici a místní komunikaci I. nebo II. třídy vzniká na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje.
24. Dle odst. 2 téže normy se silničním ochranným pásmem pro účely tohoto zákona rozumí prostor ohraničený svislými plochami vedenými do výšky 50 m a ve vzdálenosti
- a) 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice anebo od osy větve její křižovatky s jinou pozemní komunikací; pokud by takto určené pásmo nezahrnovalo celou plochu odpočívky, tvoří hranici pásma hranice silničního pozemku,
 - b) 50 m od osy vozovky nebo přilehlého jízdního pásu silnice I. třídy nebo místní komunikace I. třídy,
 - c) 15 m od osy vozovky nebo od osy přilehlého jízdního pásu silnice II. třídy nebo III. třídy a místní komunikace II. třídy.
25. Dle odst. 3 souvisle zastavěným územím obce je pro účely určení silničního ochranného pásma podle tohoto zákona území, které splňuje tyto podmínky:
- a) na území je postaveno pět a více budov odlišných vlastníků, kterým bylo přiděleno popisné nebo evidenční číslo a které jsou evidovány v katastru nemovitostí,
 - b) mezi jednotlivými budovami, jejichž půdorys se pro tyto účely zvětší po celém obvodu o 5 m, nebude spojnice delší než 75 m. Spojnice tvoří rohy zvětšeného půdorysu jednotlivých budov (u oblouků se použijí tečny). Spojnice mezi zvětšenými půdorysy budov, spolu se stranami upravených půdorysů budov, tvoří území.
26. Ochranné pásmo může být zřízeno s ohledem na stanovené podmínky pouze po jedné straně dálnice, silnice nebo místní komunikace I. a II. třídy.
27. Žalobce dokládá svoje tvrzení, že se Reklamní zařízení nachází v souvisle zastavěném území obce, pouze doklady z katastru nemovitostí. Konkrétně šlo o tzv. Informace o pozemcích, na nichž stojí budovy (s největší pravděpodobností rodinné domy), které dle žalobce vytvářejí souvisle zastavěné území obce, v němž se nacházelo i Reklamní zařízení.
28. Konkrétně se jednalo o stp. č. 41 (budova čp. 5), 85 (budova čp. 19), 86 (budova čp. 21), 87 (budova čp. 20), 89 (budova čp. 23) a 90 (budova čp. 22) v k. ú. Střítež u Trutnova.
29. Z těchto podkladů je možné zjistit, že každá z těchto budov má jiného vlastníka. Součástí informace je vždy i výřez pozemkové mapy, z něhož je zřejmé, kde se ta která budova nachází. Tyto budovy jsou červenými čísly označeny také na shora uvedeném Snímku, který danou lokalitu zobrazuje přehledně vcelku.
30. Z příloh žaloby však nelze nikterak zjistit, zda je v daném místě splněna podmínka vymezená v § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Tuto skutečnost je ale možné zjistit právě ze Snímku. V něm je souvisle zastavěné území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích, které vytvářejí shora uvedené budovy, zakresleno (červenou barvou). Dále je na Snímku zakresleno silniční ochranné pásmo (modrou barvou), stejně jako místo, kde se nacházelo Reklamní zařízení. Ze Snímku je tak patrné, že Reklamní zařízení bylo umístěno mimo souvisle zastavěné území obce a nacházelo se v silničním ochranném pásmu.
31. Správnost zákresu souvisle zastavěného území obce ve Snímku, který provedl žalovaný, ověřil krajský soud z Metodické příručky Ministerstva dopravy – Reklamní zařízení a zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, 2016. Tento interní akt ústředního

- orgánu státní správy pro danou oblast je krajskému soudu znám z úřední činnosti (např. z obsahu soudního spisu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 70/2018). Konkrétně v jeho bodech 6.3 a 6.4 je názorně vysvětleno, jak se při vymezení souvisle zastavěného území obce zjišťují zvětšené půdorysy budov a jak se následně vytvářejí spojnice tvořené rohy takto zvětšených půdorysů budov, které vymezují souvisle zastavěné území obce.
32. Krajský soud ověřil, že zakres souvisle zastavěného území obce, které vytvářejí budovy označené žalobcem, tak jak jej provedl žalovaný ve Snímku, odpovídá pravidlům stanoveným v této metodické příručce, potažmo definici vymezené v § 30 odst. 3 písm. b) zákona o pozemních komunikacích.
33. Uvedený závěr znamená, že se odstraněné Reklamní zařízení nenacházelo v souvisle zastavěném území obce ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Potažmo, že mohlo být (a také bylo) umístěno v silničním ochranném pásmu silnice I/37 (§ 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích).
34. Krajský soud k tomu ještě dodává, že vyjádření žalovaného k žalobě (včetně uvedeného Snímku daného území obsahujícího zákresy souvisle zastavěného území obce a silničního ochranného pásma provedené žalovaným) bylo žalobci soudem doručeno. Ten se k tomuto vyjádření včetně Snímku nikterak nevyjádřil, závěry žalovaného nerozporoval. Svoje tvrzení, že se Reklamní zařízení v souvisle zastavěném území obce nacházelo, již nikterak podrobněji nespecifikoval, a důvody, proč by tomu tak mělo být, nerozhojnil.
35. Krajský soud proto uzavírá, že první ze žalobních námitek neshledal důvodnou, neboť bylo postaveno najisto, že se Reklamní zařízení nacházelo mimo souvisle zastavěné území obce.
36. Ve druhé žalobní námitce žalobce rozporoval existenci silničního ochranného pásma v místě, kde se nacházelo Reklamní zařízení. A to z toho důvodu, že dle jeho názoru absentuje individuální správní akt (rozhodnutí), kterým by silniční ochranné pásmo v daném místě bylo zřízeno. Nesouhlasil s tím, že silniční ochranné pásmo v daném místě mohlo vzniknout ze zákona.
37. Žalobce se mýlí. Jak plyne z věty druhé § 30 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, na základě rozhodnutí o umístění stavby nebo společného povolení, kterým se stavba umísťuje a povoluje, vzniká silniční ochranné pásmo pouze u nově budovaných nebo rekonstruovaných dálnic, silnic a místních komunikací I. nebo II. třídy. Naproti tomu u pozemních komunikací stávajících (a v případě silnice I/37 se o takovou komunikaci bezpochyby jedná) je ochranné pásmo zřízeno ze zákona, a to bez ohledu na původní právní úpravu v § 11 zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), která vázala vznik ochranného pásma na právní moc územního rozhodnutí.
38. V tomto směru konstantně judikují i soudy ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2018, č. j. 29 A 168/2017-60, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-67; všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani této žalobní námitce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
39. Stejně jako poslední žalobní námitce vytýkající žalovanému, že v rozporu s ustanovením § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích před odstraněním Reklamního zařízení toto nezakryl.
40. Dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích je silniční správní úřad povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného

příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem.

41. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nepopřel, že Reklamní zařízení před jeho odstraněním skutečně nezakryl. Uvedl, že se jedná o běžný postup, a představil také (shora citované) důvody, proč tak učinil.
42. Tyto důvody považuje krajský soud za rozumné a logické, plně se s nimi ztotožňuje. Zákonem stanovený postup, kdy by před vlastním odstraněním mělo být nepovolené reklamní zařízení silničním správním úřadem zakryto, vycházel bezpochyby z předpokladu, že vlastní odstranění reklamního zařízení může být mnohdy procesem časově zdlouhavým a nebylo by správné, aby po tu dobu nepovolené reklamní zařízení nadále fakticky a nerušeně plnilo účel ve prospěch svého provozovatele, který přitom jeho umístěním porušil zákon. To však neznamená, že by zakrytí nepovoleného reklamního zařízení ve shora uvedené lhůtě bylo podmínkou pro jeho odstranění a likvidaci. Takový závěr by byl zcela absurdní a v rozporu se smyslem a účelem citovaného ustanovení § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích.
43. Protože tedy krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, nezbylo mu, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

IV. Náklady řízení

44. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 7. února 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu